U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **T. R.**, proti žalovanému: **předseda Městského soudu v Praze**, se sídlem Spálená 2, Praha 2, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2017, č. j. 45 A 65/2017 - 33, ve znění opravného usnesení ze dne 7. 8. 2017, č. j. 45 A 65/2017 - 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se elektronickým podáním doručeným krajskému soudu dne 27. 1. 2017 (dále také jen „podání ze dne 27. 1. 2017“) označeným jako „žaloba proti nezákonnému zásahu“ domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který dle žalobního tvrzení spočívá v nezákonném opatření předsedy Městského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2016, č. j. MSPH 77 INS 8514/2016-A-17, kterým byl určen insolvenční správce ve věci vedené Městským soudem v Praze pod sp. zn. MPSH 77 INS 8514/2016. Elektronická zpráva, jíž byla žaloba zaslána na elektronickou podatelnu soudu, ovšem nebyla opatřena uznávaným elektronickým podpisem ve smyslu zákona č. 297/2016 Sb., o službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce.

[2] Krajský soud měl za to, že nedostatek uznávaného elektronického podpisu lze odstranit postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s., což nebrání postoupení věci místně příslušnému soudu, kterým podle něj byl ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř. s. Městský soud v Praze. Uvedený soud však předložil věc se svým nesouhlasem s postoupením Nejvyššímu správnímu soudu, který usnesením ze dne 6. 4. 2017, č. j. Nad 146/2017 - 28, shledal tento jeho nesouhlas důvodným. Zdůraznil, že i po novelizaci § 37 odst. 2 s. ř. s. provedené zákonem č. 298/2016 Sb. se nic nezměnilo na povinnosti nepodepsané elektronické podání obsahující úkon, jímž se disponuje řízením, doplnit do 3 dnů písemným podáním shodného obsahu nebo předložit jeho originál, jinak se k němu nepřihlíží. To byl i případ stěžovatelova podání ze dne 27. 1. 2017. Kasační soud měl tudíž za to, že krajský soud neměl k tomuto podání přihlížet a nebyl ani důvod věc postupovat Městskému soudu v Praze.

[3] Krajský soud na to rozhodl v záhlaví označeným usnesením, jímž žalobu odmítl. Odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016, č. j. 7 As 274/2016 – 16, týkající se posuzování podání bez elektronického podpisu, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval dopadem právní úpravy obsažené v zákoně č. 297/2016 Sb., o službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce, a novelizací soudního řádu správního provedenou zákonem č. 298/2016 Sb., a shledal, že „*uvedená novelizace § 37 odst. 2 věty první s. ř. s. nic nezměnila na povinnosti potvrdit podání kasační stížnosti zaslané soudu e-mailem bez elektronického podpisu podle § 37 odst. 2 věty druhé s. ř. s. (...) Nejvyšší správní soud má tedy za to, že podání učiněné způsobem, jenž vyžaduje potvrzení podle § 37 odst. 2 s. ř. s., je nutno ve stanovené třídenní lhůtě potvrdit u soudu, u něhož bylo učiněno; jinak se k němu nepřihlíží*“.

[4] Jelikož žalobce své elektronické podání ze dne 27. 1. 2017 ve lhůtě 3 dnů nepotvrdil písemným podáním shodného obsahu, ani nepředložil jeho originál, dospěl krajský soud k závěru, že k němu nelze přihlížet a takové podání nemá za následek zahájení řízení podle § 32 s. ř. s. Současně však dovodil, že s ohledem na skutečnost, že v mezidobí krajský soud postoupil věc k vyřízení místně příslušnému Městskému soudu v Praze, o jehož nesouhlasu s postoupením rozhodoval Nejvyšší správní soud (viz výše), mohly tyto postupy v žalobci vzbudit zdání, že jeho elektronické podání ze dne 27. 1. 2017 obsahující žalobu mělo za následek zahájení řízení. Za této situace považoval krajský soud za nutné „*de facto zahájené soudní řízení ukončit*“, a proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení.

[5] Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. Zároveň požádal o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti, osvobození od soudního poplatku a ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti.

[6] Jak již výše uvedeno, v projednávané věci doručil stěžovatel krajskému soudu dne 27. 1. 2017 žalobu prostřednictvím e-mailu bez elektronického podpisu, který v zákonem stanovené třídenní lhůtě nepotvrdil písemným podáním shodného obsahu a ani nepředložil jeho originál, jak vyžaduje § 37 odst. 2 s. ř. s. K takovému podání proto neměl krajský soud vůbec přihlížet, tudíž ani o něm jakkoliv rozhodovat. Jednalo se o podání, na nějž měl krajský soud hledět, jako by nebylo vůbec učiněno.

[7] Nadto je z provedené rekapitulace zřejmé, že stěžovatel žalobou proti nezákonnému zásahu brojil proti postupu soudu. Postupy a rozhodnutí soudů v soudním řízení však nejsou postupy a rozhodnutí správních orgánů v oblasti veřejné správy, a proto nemohou být napadány žalobami ve správním soudnictví. K přezkumu rozhodnutí a postupu soudů stanoví příslušné procesní předpisy (občanský soudní řád, soudní řád správní, trestní řád), dle kterých je řízení u soudů vedeno, vlastní systém opravných prostředků. Úkony soudů v občanském soudním a v trestním řízení nemohou být přezkoumávány správními soudy. Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že předseda soudu sice může vystupovat v určitých případech (např. při poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb.) jako správní orgán, v posuzované věci však takto nevystupoval, neboť učinil opatření v průběhu insolvenčního řízení.

[8] Za této procesní situace již Nejvyšší správní soud neodstraňoval vady kasační stížnosti spočívající v neuvedení kasačních námitek, nezaplaceném soudním poplatku a chybějícím zastoupení stěžovatele ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s., a nerozhodoval proto ani o žádostech stěžovatele vznesených v tomto směru v kasační stížnosti. Nemá to totiž význam za situace, kdy je zjevné, že účinky podání ze dne 27. 1. 2017 (zahájení řízení o stěžovatelově žalobě) vůbec nenastaly a i kdyby nastaly a stěžovatel žalobu řádně podepsal, resp. předložil v zákonem stanovené lhůtě její originál či ji doplnil podáním shodného obsahu, přesto jí napadá postup či rozhodnutí soudu, které nelze ve správním soudnictví přezkoumat. Z uvedených důvodů musí být kasační stížnost odmítnuta.

[9] Nejvyšší správní soud dále považuje za potřebné doplnit, že stejným způsobem postupuje ve všech obdobných případech, srov. např. usnesení ze dne 11. 4. 2017, č. j. 4 As 72/2017 – 10, nebo ze dne 13. 9. 2017, č. j. 4 As 188/2017 – 20. V této souvislosti soud připomíná, že stěžovatel se s obdobnými podáními na tento soud obrací velmi často, řádově v desítkách případů, aniž by bylo patrno, že mu jde o věcné rozhodnutí nějakého sporu. Je vhodné proto poukázat na přiléhavé závěry uvedené v bodech 3, 6 a 7 usnesení kasačního soudu ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 132/2017 19, jenž ve věci stejného stěžovatele vyslovil, že „*v usnesení ze dne 13. 11. 2014, čj. 10 As 226/2014-16, NSS dovodil, že v případě sériových podání označených jako kasační stížnost, které s ohledem na všechny okolnosti nesměřují k vydání rozhodnutí ve věci samé, ale naopak směřují jen k vydávání procesních rozhodnutí, která stěžovateli nic nepřinášejí, jde o zjevné zneužití práva podat kasační stížnost. Taková podání jsou proto nepřípustná a musí být odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. Rozhodující pro kvalifikaci podání jako zjevně obstrukčního, a tedy zneužívajícího právo podat kasační stížnost, je početnost, sériovost a stereotypnost sporů vedených stěžovatelem, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů (srov. usnesení NSS ze dne 3. 6. 2014, čj. 8 As 77/2014-9). Sériovost a stereotypnost podání zakládá zneužití práva podat návrh soudu též dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (srov. rozhodnutí Anibal Vieira & Filhos LDA a Maria Rosa Ferreira da Costa LDA proti Portugalsku, rozhodnutí o nepřijatelnosti ze dne 13. 11. 2012, stížnosti č. 980/12 a 18385/12).*

[10] *…Stěžovatel navíc v poslední době zachází ve svých podáních tak daleko, že se vůči příslušným soudcům nezdráhá ani použití hrubě urážlivého jazyka. V tomto ohledu má NSS za to, že stěžovatelova argumentace přesáhla meze běžné kritiky, třebas nepatřičné, a dosáhla úrovně pohrdání soudem, za které může soud uložit pořádkovou pokutu do výše 50 000 Kč (§ 44 s. ř. s.). Popsané chování stěžovatele je i z těchto důvodu rozporné s účelem práva podat kasační stížnost (srov. v podstatě shodnou argumentaci v rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva Řehák proti České republice, rozhodnutí o nepřijatelnosti ze dne 18. 5. 2004, stížnost č. 67208/01).*

[11] *Soudy, včetně NSS, které jsou ústavně povolány k ochraně práv, nemohou opakovaně akceptovat procesní aktivity stěžovatele jen proto, aby formálním naplněním litery zákona vydávaly zbytečná rozhodnutí. NSS si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje toto právo, však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004-48, č. 869/2006 Sb. NSS).*“

[12] Vzhledem ke všem těmto skutečnostem Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné žádné opravné prostředky.

V Brně dne 18. ledna 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu